

*Нисице
по-малко*

АННА ТОД

Превод от английски език
Ангелина Александрова

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Nothing Less*

Copyright © 2016 by Anna Todd

All rights reserved.

Превод Ангелина Александрова

© Егмонт България, 2020

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2434-6

*На всеки Ландън по света,
който поставя всички други преди себе си
дори когато не бива.
Кармата ще те възнагради. ❤️*

Пролог

НЕ ТОЛКОВА ДАЛЕЧНО БЪДЕЩЕ...

– *М*аме?
Тъничко гласче прорязва мрака на спалнята. Пресегам се и светвам лампата, а очите ми се приспособяват към светлината, която залива стаята.

– Аделайн? Какво има?

Сядам в леглото и придърпвам одеялото до гърдите си, като си спомням, че съм без пижама. Хвърлям поглед към съпругата си – голият ѝ гръб е отвит, спи изтегната по корем, както обикновено.

Малка ръчичка трие кафявите очета.

– Не мога да заспя.

– Броу ли овце?

Напоследък тя трудно заспива и аз се старая да не се притеснявам прекалено много за това. Докторът казва, че просто трудно изключва живия си ум през нощта, което е обичайно явление на тази възраст.

Аделайн кимва.

– И понита. Едно синьо, едно червено и едно сърдито жълто.

Опитвам се да не се смея.

– *Сърдито* жълто пони?

– Аха. То открадна бисквитката на синьото.

Майката на малкото ми момиченце се размърдва в съня си, но не се събужда. Забивам голия ѝ гръб.

Поглеждам дъщеря си, която е взела моите очи, и вече не се опитвам да скрия усмивката заради вихреното ѝ въображение. Тя е толкова изобретателна за възрастта си, винаги разказва приказки за гоблини, принцеси и фантастични същества.

Протягам ръка към нея, тя премества мечето в джупката си ръка и сграбчва моята. Горкото плюшено мече е близо до точката на разпадане. Аделаин не ходи никъде без него освен в училище, а дори в някои дни откривам косматото нещо в чантата си чак когато стигна до работното си място там.

– Хайде да се срещнем в кухнята и да ми разкажеш какво друго се случи. – Тя кимва и аз целувам ръчичката ѝ, преди да я пусна. – Идвам след минутка, миличко. Все пак трябва да намъкна някаква пижама.

Преди да се запъти към вратата, Аделаин поглежда към майка си и пак към мен. Обръща се.

– Може ли да хапнем бисквитка, докато си говорим – пита малката ми преговаряща. Тя е същата като мен, винаги иска нещо сладко.

Поглеждам към часовника на нощното шкафче.

Дванайсет и половина е, а сутринта е на училище. Аз съм учителят ѝ в първи клас и не би трябвало да я окуражавам да яде захар посред нощ.

– Моля те, тате!

Знам, че трябва да съм отговорен и майка ѝ ще ме убие, но съм адски убеден, че и тя би се поддала.

Аделаин очаква отговора ми.

– Вземи и за мен една. Тъкмо ще си избрала *най-малката бисквитка от буркана* и аз ще гойда.

Тя се усмихва, сякаш не е имала и най-малкото съмнение, че ще кажа „га“.

– Обаче *най-малката*, нали? – усмихвам ѝ се аз.

Постигаме съгласие и тя излиза от спалнята. Ставам и грабвам долницето на пижамата си от пода.

– Гадина. – Обажда се откъм леглото сънливият глас на жена ми.

Вдигам долницето.

– Будна ли си? – питам с преторено учудване.

Тя се претъркулва и вдига ръце зад главата си, а чаршафът се свлича до кръста ѝ.

– Разбира се. – Сънлива усмивка плъзва по красивото ѝ лице.

– Предателка!

– Нахалник!

Старая се да загържа погледа си върху лицето ѝ. Ако си позволя да се възхитя на голата ѝ гръд, дълго няма да напусна тази стая.

Обличам се, навеждам се, като опирам коляно на ръба на леглото, и нежно притискам устни към челото ѝ. Когато се гръпвам, очите ѝ са затворени, а устните ѝ са отпуснати в спокойна усмивка.

Излизам от спалнята и когато влизам в кухнята, Аделайн държи мечето си в едната си малка ръчичка, а в другата стиска огромна бисквита.

– Тази не ми прилича на *най-малката* в буркана.

Отварям хладилника и вземам прясно мляко.

Аделайн се усмихва и езичето ѝ се показва в гупката от липсващите ѝ зъби. Толкова бързо расте.

– Ама аз помислих, че каза *най-голямата*.

глава

Първа

ЛАНДЪН

Тортата за рождения ден на Елън е в ръцете ми, готова да бъде отнесена на долния етаж. До мен е застанала Нора и маха за довиждане на Поузи и Лайла. Наблюдавам я, докато напъхва обутите си в чорапи на парчета пица крака в бели кецове.

– Готова ли си?

Поставям тортата на червената количка за сервиране и тя кимва.

След случката в банята не говори много, а аз не знам как да започна разговор с нея сега.

Договорихме се, че няма да се опитвам да ѝ помагам, няма да я притискам за тайните ѝ или да ѝ помагам да носи багажа си. Няколко пъти ме предупреждава, че не е достатъчно добра за мен, че не може да бъде това, което ми е нужно.

Как е възможно да го знае, като аз самият не знам какво ми е нужно? Ясно ми е само, че ми харесва компанията ѝ и искам да я опозная. Нямам нищо против да не

бързаме, най-хубавите подаръци се разопаковат най-бързо.

Вземам в ръце тортата и отиваме до асансьора в мълчание. Натискам копчето за повикване. Свистенето на асансьора някъде горе по етажите е единственият шум в тихия коридор.

Когато влизаме в него, Нора се отдръпва в най-далечния ъгъл.

Оставям ѝ пространство и се опитвам да не я поглеждам, докато тя ме гледа. Мога да усетя погледа ѝ, но май днес не ѝ се говори.

Чувствам ръцете си празни, въпреки тортата в тях, все едно *нещо им липсва*. Може би Нора? Всяка секунда с нея ми създава усещането, че губя контрол върху собственото си тяло.

Тя докосва с пръсти края на плитката си и очите ни се срещат. Асансьорът не е помръднал, откакто сме влезли в него, може да са минали минути, но е възможно да са едва няколко секунди.

Тя задържа погледа си върху мен, опитва се да отключи нещо.

Не аз съм човекът с тайните – искам да ѝ кажа.

Мисля за Дакота и времето, което прекарахме заедно снощи. Мисля си колко смутен и виновен се чувствах, когато не можах да се... представя. Мисля за начина, по който се почувствах, когато открих банята празна, а приятелката ми си бе тръгнала по пожарната стълба. Само една нощ и ето ме с Нора и с желанието да бъда близо до *нея*.

И аз имам тайни.

– Развален ли е? – пита Нора и за секунда се паникьосвам от мисълта, че говори за пениса ми.

Когато осъзнавам, че говори за асансьора, ми иде да се разсмея.

– Не знам.

Натискам бутона за партера отново. В отговор асансьорът извънтява и вратата се отваря и затваря. Кабинката тръгва и аз вдигам рамене. Да не би да съм пропуснал да натисна бутона? Идея нямам.

На партера изчаквам Нора да излезе първа от асансьора. Лакътят ѝ докосва ръката ми и аз отстъпвам, за да ѝ направя място. Топлина залива кожата ми и за момент си пожелавам да живея в различна реалност. В измерение, в което мога да докосвам Нора, да я държа. В този свят тя би ми имала доверие и би споделяла части от себе си, които никои друг не може да види. Би се смяла без колебание и не би се прикривала.

Този въображаем перфектен свят изчезва с всяка тиха стъпка през фойето.

– Не съм купил друг подарък на Елън – спомням си на глас.

Нора се обръща и забавя крачка, докато не се изравняваме.

– Сигурна съм, че тази торта и времето, което си отделил, са достатъчен подарък. – Тя си поема дъх. – На мен много би ми харесал такъв подарък.

Когато казва такива неща, и без това достатъчно обърканият ми ум се обърква още повече.

– Ти обаче не обичаш рождени дни? – питам с надежда за отговор.

Нейният рожден ден е следващата седмица, но тя ме накара да обеща, че няма да правя нищо за нея.

Напоследък ме кара да ѝ обещавам много неща.

Познавам я едва от няколко седмици, но вече съм ѝ

обещал прекалено много.

– Не!

Нора бутва вратата, отваря я и я задържа да мина.

Вместо да я питам защо, решавам да разкажа за любимия си спомен от рожден ден.

– Когато бях малък, мама винаги обръщаше агски много внимание на рождения ми ден. Цялата седмица беше постоянно празненство. Готвеше ми всички любими ястия и стояхме до късно всеки път.

Нора ме поглежда. Наближаваме вратата на магазинчето. Подминават ни двама, хванати за ръка, които ме карат да се замисля дали Нора някога е имала сериозен приятел. Фактът, че не знам нищо за тази жена, ме побърква. Тя е на двадесет и пет. Сигурно е имала гаджетата.

– Винаги ми правеше от онези кексчета, дето се печат във фунийки от сладолед, и носеше в училище. Смяташе, че така ще накара децата да ме харесват, но те само ми се подиграваха още повече – завършвам с тъга.

Помня първата година, когато никой от класа ми дори не докосна пъстрите мъфини, които тя беше направила. Никой освен Дакота и Картър. Тримата се опитахме да изядем колкото можем по пътя за вкъщи от училище, та мама да си помисли, че всички в класа са харесали подаръка ѝ и са празнували рождения ми ден с мен.

Като стигнахме до квартала, бяха ни останали пет. Оставихме ги на парче дърво на входа на Кръпката – залесен район, място на наркомани и хора без пари и късмет, с празни стомаси и празни животи – и ни харесваше да мислим, че сме нахранили поне петима в онзи ден.

– Аз бих изяла един – тихо казва Нора.

Не обясни причините да мрази собствения си рожден

АННА ТОД

ген, а и не очаквам да го направи. Не заради това споделих част от миналото си с нея.

Нора отваря вратата на магазина и звънчето звънва. Следвам я вътре и се усмихвам, когато Елън ни вижда и се опитва с всички сили да скрие усмивката си.

глава

Втора

– *М*олкова много торта ни остана, – казва Нора, докато вдига пластмасова вилица към устните си.

Бели трошици и зелена глазура от тортата падат върху масата между нас. Оказва се, че Елън не си пада много по сладкото. Тя се позовава на тийнейджърското си право да не харесва цветя, когато аз изказвам съжаление, че не ѝ носим. Ама да не харесва и торта? Не знам що за дяволия е това, но с радост ще изям тортата вместо нея.

Независимо че мрази повечето неща, тя наистина се зарадва на компанията ни. Стараеше се да скрие усмивката си, но не успя, и тримата си прекарахме добре. Нора обърна табелката на магазина от ОТВОРЕНО на ЗАТВОРЕНО и ние ѝ изпяхме „Честит рожден ден!“. Откриха, че нея кошмарно. Дори и без мелодия или свеци направихме така, че тя да разбере колко важен за нас е рожденият ѝ ден.

Нора пусна поп радио на телефона си. Елън си говори

с нея повече, отколкото изобщо някога си е говорила с мен. Импровизираното ни парти продължи само половин час. Елѐн се изнерви, че магазинът стои затворен, а аз усещах, че е изморена да говори за себе си. Което също е лошо. Често съм откривал, че хората, на които не им харесва да говорят за себе си, са точно тези, с които най-много бих искал да говоря.

– Тъкмо за нас има повече.

Грабвам друга вилица от плота и я забивам в ъгъла на тортата.

Нора седи на стола до мен с вдигнат върху седалката крак. Малките парчета пица на чорапите ѝ са странни и чудесни. Протягам ръка и я бодвам по горната част на стъпалото.

– Защо тези? – питам.

Тя облизва устни.

– Животът е прекалено кратък, за да носим скучни чорапи.

Вдига рамене и си загребва още от тортата.

Поглеждам надолу към собствените си чорапи, бели със сиви пети и пръсти. Уф! Скучни. Както и спортните чорапи. Никои вече не носи спортни чорапи.

– Това ли е житейското ти мото?

Тя кимва.

– Едно от тях – произнася с пълна уста.

По ръба на устата ѝ има глазура и на мен ми се иска да бяхме в романтична комедия, за да мога да се протегна и да я избърша с пръст. Тя щеше да се размекне и в стомасите и на двамата ни щяха да се разлетят пеперуди, и момичето щеше да се облегне на мен.

– Имаш глазура по устните – казвам аз и постъпвам точно противоположно на романтичния жест.

Тя забърсва устните си с палец, като пропуска мястото.

– Няма ли ти да ги избършеш вместо мен? Това във филмите е перфектната ситуация за целувка.

Мислим за едно и също. По някаква причина спокойствието ми харесва.

– Точно това си мислех. Ако бяхме във филм, бих се навел и бих те избърсал – усмихвам се аз.

Нора се ухилва, устните ѝ все още са омазани с глазура.

– Ти щеше да си оближеш пръста, а аз щях да гледам как устните ти се разтварят.

– А аз щях да те погледна, докато го правя.

– Щях да въздъхна, докато си облизваш пръста до чисто, и нямаше да отклоня очи от твоите.

Стомахът ми се свива.

– В стомаха ти щяха да запърхат переруди.

– От онези лудите, гневните, които ме карат да се чувствам все едно полудявам. – Очите на Нора срещат моите. Тя се усмихва и е толкова красива.

– Щях да ти кажа, че съм пропуснал едно място, и да се наведа отново. Сърцето ти щеше да бие до пръсване.

– Толкова бясно, че щеше да го чуеш.

Повтарям думите ѝ, изгубен в тях.

– Толкова бясно, че да го чуя. Щях да докосна бузата ти.

Гръбта на Нора бавно се надига и спуска.

– Щях да ти позволя.

– Щеше да затвориш очи по начина, по който го правиш винаги когато те докосвам.

Нора е изненадана, сякаш не осъзнава, че го прави.

Докаато тя говори, аз се вирам в очите ѝ и се чудя

какво мисли.

– Щях да те притегля по-близо и да оближа устните ти – добавя тя към краткия ни разговор.

Сърцето ми тупти толкова бясно, че мога да чуя как пулсът бие в ушите ми. Поемам си дъх, а Нора се приближава.

– Щях да докосна устните ти с моите. Толкова леко, че едва да ги усетиш първия път. Щях да разтворя устните ти с език и да те целуна.

Кленките на Нора са полупритворени, а очите ѝ са върху устните ми.

– Щеше да ме целунеш както никога преди това не ме е целувал. Все едно е първата ми целувка, даже да не е.

Тя шепне. Не мога да не я целуна. Навеждам се към нея, между нас остават два-три сантиметра.

– *Никога* не те е целувал преди.

Тя вече е толкова близо, че мога да усетя дъха ѝ по бузите си.

– Не и по начина, по който аз бих те целунал. Ще забравиш всяка целувка преди моята, всяко докосване. Абсолютно всичко.

Поемам си дъх и устните ѝ са върху моите, преди да издишам. Има вкус на глазура. Езикът ѝ е топъл, а ръцете ѝ ненаситно ровят в косата ми. Тя ме придърпва по-близо, пръстите ѝ опъват кичурите от корените им.

Обвилям тялото ѝ с ръце и придърпвам стола ѝ до моя. Нора се настанява в скута ми, а бедрата ѝ обгръщат краката ми от двете страни. Тя ме целува така, сякаш никога не ме е целувал досега, а аз искам да забравя всяка предишна целувка, всяко докосване.

Мекото ѝ тяло се притиска в моето, захваща уст-

ната ми. Усещам как се втвърдявам под нея и после с изненада откривам, че не съм ни най-малко притеснен. Разпознавам момента, в който тя ме усеща. Улавям стона ѝ, докато ръцете ѝ обвиняват врата ми. Нагласява тялото си към моето, за да може да усети триенето ми. Панталоните ѝ са толкова тънки, а моето долнище всъщност не прикрива много.

Когато се притиска към мен и слабините ѝ опират в твърдия ми член, простенвам. Не мога да се въздържа. Толкова е хубаво да я усещам, дори и напълно облечена.

Мамка му – умът ми препуска, – *сега тя целува врата ми.* Устата ѝ знае точно къде да целува, къде да ближе, точното място в основата на врата ми, където да засмуче. Хващам бедрата ѝ и леко стисвам, като я насочвам точно къде да трие тялото си в моето.

Тя движи бедрата си съвършено секси. Тя е богиня, а аз съм късметлията, който е с нея в момента. Има нещо в моята кухня, което ни подлудява един друг. Със сигурност не по този начин смятах, че ще се развие нощта.

Не че се оплаквам от обратата на нещата.

Нора отдръпва устата си от врата ми, но все още притиска слабините си към пениса ми.

– Боже, бих искала да не си съквартирант на Теса. – Засмуква кожата ми отново, после спира. Стисвам отново бедрата ѝ. – Бих те чукала, чукала, бих те изчукала веднага, ако не беше.

Познатата тръпка на оргазма се изкачва по гърба ми при думите ѝ. Тя е толкова секси, толкова открита, побърква ме. Тотално съм луд по нея.

– Да се престорим, че не съм – казвам аз уж на шега.

Тя се засмива и се плъзва по мен.

– Ще свърша, мамка му, Ландън. Това... не се... брои – изрича думите с гърлен и чувствен глас и аз едва успявам да дишам, докато тя ме язди, с притиснати към тялото ми бедра.

Плъзгам ръцете си към гърба ѝ, за да успокоя бързите ѝ движения. Преди да мога да се спра, стигам до ръба, на който е тя. Не искам да мисля за това; не искам умът ми да разруши този момент. Искам просто да я усещам, искам просто да свърши и да сме заедно в това блаженство.

– И аз. И аз... – произнасям във врата ѝ.

Бих искал да се справям с думите толкова добре, колкото и тя. Целувам мястото, на което шията ѝ се съединява с рамото, без точно да знам какво правя, но звукът, който тя издава, докато се притиска към мен, ми подсказва, че съм направил точно каквото трябва.

Умът ми изключва. Има само едно усещане в момента. Аз съм целият едно усещане, а Нора толкова успешно заглушава ума ми и се чувствам толкова готино.

След оргазма тялото ѝ се успокоява и дишането ѝ затихва. Отпуска глава на рамото ми и мога да усетя влагата между телата ни.

– Това беше... – прошепва тя. – Аз...

Думите ѝ са прекъснати от звука на затварящата се входна врата.

– Ландън?

Гласът на Теса прорязва тежкото ни дишане, провира се между еуфоричните ни мисли.

– Мамка му! – промърморва Нора, докато слиза от мен и губи равновесие. Хващам я за лакътя, за да не падне.

После се изправям и погледът на Нора се насочва към

слабините ми. Към мокротото петно там.

– Бягай.

Забързвам към банята. Теса влиза в кухнята, когато вече съм на прага и се опитвам да се промуша, но тя ме спира. Поне съм с гръб към нея.

– Ей, опитвах се да ти звънна – казва тя.

Не искам да се обърна. Не мога да се обърна.

– Исках да проверя дали не можеш да ми донесеш грутите обувки на работа. Някой изтърва купа със сос за салата върху моите, а трябва аз да затворя довечера. – Гласът на Теса е напрегнат.

Дори и без да я погледна, мога да разбера, че е стресирана, а аз не съм точно в позицията да успокоявам нея или когото и да било точно сега. Оглеждам се за нещо, с което да се прикрия и да се обърна, но не виждам нищо подходящо освен кутия със зърнена закуска.

– Както и да е – просветлява гласът на Теса. – С какво се занимавате?

Граввам кутията и закривам слабините си и едва тогава се обръщам към Теса. Погледът ѝ се стрелва директно към опаковката. Аз я държа зграво.

– Ами, ние...

Търся извинения и думи и се опитвам нервните ми пръсти да не изтърват ъгъла на кутията. Теса поглежда Нора, после пак мен.

– О, хей, какво правиш тук? – пита Теса невинно.

Търся помощ от Нора, но тя мълчи. Потъвам с този кораб и единственият ми съюзник е леприконът на кутията със зърнена закуска.

– Ами ... – започвам аз и без най-малката представа как да продължа.

Теса стои на вратата с покрити с бели петна от сос

обувки. Тя не е единствената с бели петна по дрехите си...

– Готвехме – казвам аз и наум благодаря на Теса, че купи семейна опаковка зърнена закуска.

– Готвихте?

Теса поглежда Нора с непробиваемо изражение на лицето. Нора пристъпва.

– Да, пиле и... – Тя ме поглежда. – Зърнена закуска? Тонът ѝ е неуверен и съм сигурен, че Теса ще улови това. – Като панировка. Сещаш ли се, като онези филенца с корнфлейкс, които правим на работа. Искях да опитам с тези, с „Лъки чармс“ – обяснява Нора.

Почти ѝ вярвам и което е по-важно, Теса изглежда също ѝ вярва.

Нора продължава:

– Трябва ли да се връщаш на работа? Дай да ти намерим обувките.

Възползвам се от разсейването и се измъквам с подхвърлени през рамо думи:

– Ей сега се връщам.

Толкова е неловко. Защо всичко в живота ми е толкова неловко? Благодарен, че Нора е по-добър лъжец от мен, изчезвам в коридора заедно с кутията от зърнена закуска.

– Какво му става? – гочувам как Теса пита Нора, но не изчаквам да чуя отговора.

глава

Трета

В спалнята ми е тихо.

Усещам я толкова малка.

Или аз съм този, който се усеща малък след поредния смущаващ момент с Нора? Този път беше по-добре, защото споделихме неудобната сцена.

Предизвикахме я.

Все още усещам тялото ѝ, притиснато в моето, което се движи. Мога да чуя стоновете ѝ в ухото ми и да почувствам горещия ѝ дъх по кожата си.

Сега усещам стаята си топла.

Прекалено топла.

Насочвам се към прозореца. Бюрото ми е разхвърляно; дървеният му плот е отрупан с купчини книги и залепящи се листчета. Бюрото е от ИКЕА и струва под сто долара, та най-вероятно няма много дърво в него. Почуквам с пръст върху евентуалния дървен материал и той звучи кухо. Знаех си, че не е истинско дърво.

Пръстите ми треперят, докато провирам ръка през щорите да отворя прозореца. Первазът е покрит

с олющена боя и прах, има дори една мъртва муха. Теса би изтръпнала от подобна гледка. Отбелязвам си наум да почистя тази седмица. Дърпам упоритото крило на прозореца и най-накрая успявам да го отворя.

Приветствам спокойните звуци на града в стаята ми. Обичам шума тук, в Бруклин. Има коли и обикновено някакви гласове на пешеходци по тротоара, но нищо прекалено. Клаксоните на таксите са сравнително по-малко, отколкото в Манхатън. Никога няма да разбера това с натискането на клаксони. Изобщо не разбирам защо хората смятат, че то по някакъв начин помага на трафика. Единственият ефект на тази грубиянска проява е, че ядосва хората и създава повече напрежение.

Случайните мисли вършат добра работа и отклоняват потока на съзнанието ми от това, което направихме току-що с Нора. Как стигнахме от пресъздаването на миниатюрна филмова сцена до ездата ѝ върху мен на стола? Смъквам долницето и боксерките си и ги мятам в коша за пране до вратата на шкафа.

Сменям грехите си и сядам на ръба на леглото, близо до прозореца. Телефонът ми е включен да се зарежда върху нощното шкафче. Протягам ръка и го вземам.

Хардин вдига на второто позвъняване.

– Прекалено късно е да ме разубеждаваш да идвам – пристигам този петък.

Завъртам очи нагоре.

– Здравсти, добре съм. Благодаря, че питаш.

– Отбелязвам си го. С какво бих могъл да ти помогна в тази прекрасна вечер?

Въпросът му идва на фона на аларма на кола.

– С нищо. Преживявам нещо странно...

Не знам как да обясня какво се случва и защо звъннах

на Хардин да го обсъждаме. Той се засмива.

– Ще трябва да ми дадеш по-подробно обяснение от това.

Въздъхвам в телефона и се вслушвам в обкръжаващите ме звуци. Чувам далечните гласове на Теса и Нора в кухнята.

– Окей, нали познаваш приятелката на Теса, Нора? Е, името ѝ беше София, когато се запозна с нея, но Теса казва, че иска приятелите ѝ да я наричат Нора. Сигурно няма да си спомниш нито едно от имената така или иначе.

Той замълчава за момент. Чудя се дали гласът ми не е прекалено силен.

Не мога да разбера нищо от това, което жените си говорят, така че се надявам да не чуват моя глас.

– Да. Така мисля.

– Така, току-що правихме секс. – Завирам се в щорите, дърпам шнуровете им, за да ги вдигна. – Е, не истински секс де. Но наистина, наистина близо до това.

– И?

Разбира се, отговорът на Хардин би бил: „И?“.

Уверявам се, че гласът ми е една идея по-силен от шепот.

– Ами нещата стоят така. Нора ми е казвала толкова много пъти, че иска да си останем приятели, и само си говорехме, както обичайно, но две секунди по-късно тя ме възсяда и получава оргазъм, а след това влиза Теса и почти ни хваща, а сега съм в стаята си и се побърквам, защото не знам какво да направя или какво да кажа.

– Ха! Теса почти ви хвана на място? Мацката те е обзядила на стола? Ами няма какво да се отрича тогава. Чакай, чакай, ти си я изучукал на кухненския стол? Или

тя просто те язди, докато не свърши? – пита ме той с нормалния си тон, сякаш устата му не е мръсна като обществена тоалетна.

– Ъъъ, второто. Не правихме точно секс, като секса, в който нещо влиза в друго нещо...

– Наистина? – Гласът му е спокоен, но зад него прозира забавление. – Наистина ли каза това току-що? По същия начин мога да те помоля да ми покажеш на някой манекен къде точно те е докоснала.

– Не знам защо ти се обадох – въздъхвам аз.

Облягам се назад и се втренчвам в странно оцветения вентилатор на тавана. Хардин явно забелязва нещо в гласа ми и отпуска малко тона.

– А ти, ти харесваш ли я? Имам предвид... защо свалката с нея би била проблем? Ти нямаш гадже, тя е свободна. Нали?

Замислям се върху това за момент. Имам ли гадже, или не?

Не. С Дакота скъсахме преди месеци.

Страшният факт, че тя беше тук едва вчера, помахва с ръка пред лицето ми.

Брато, аз съм гъз. Трябва да кажа на Нора, че Дакота е била тук. Така е честно. Така би постъпило всяко мило момче, а аз съм мило момче.

– И двамата сме без гаджета. Само гето Дакота беше тук снощи.

Трябваше да си призная.

Не съм такъв човек.

Наистина не съм.

– Иууу! И Дилайла ли? Ама какво всъщност се случва там?

Изобщо не го поправам за името на Дакота.

– Не знам. Ама не казвай на Теса. Сериозно, толкова ѝ се е събрало, а Нора наистина не иска Теса да разбира. Наистина. Не ми пука дали Теса няма да е гола и да иска от теб да ѝ кажеш какво се случва – най-добре се прес-трувай, че не знаеш нищо.

– Ако е гола, нищо не обещавам.

– Ух!

– Добре, добре. Нищо няма да казвам. Говорил ли си вече с нея за програмата ѝ?

Не. Защото само с глупости се занимавам.

– Още не. Тя напоследък работи много. О, и трябва да те предупредя за нещо, но не изперквай. – Правя пауза. – Сериозен съм, недей. Обещай, че няма.

Говоря тихо, не искам Теса или Нора да ме чуят как сплетнича с Хардин за тях.

– Какво? Какво става? – пита той и аз усещам как умът му пада там, дето слънце не огрява.

– Обещай – повтарям.

Той изпуфтява раздразнено от нетърпение.

– Да, разбира се, обещавам.

– Помниш ли сервитъора от езерото през онзи уи-кенд? Когато ти и Теса постоянно се карахте.

– Не се карахме постоянно. – Интонацията му е отбранителна, но не много. – Да, и какво за него?

– Той е тук.

– В апартамента ти?

Гласът на Хардин се надига и започвам да си мисля, че може би не беше добра идея да му казвам точно сега, точно по този начин.

– Не, в Ню Йорк. Работят заедно.

Той въздъхва и само мога да си представя физиономията му в момента.

– Те... ъмм... Излизат ли, гаджета ли са?

Поклащам глава, макар че той не може да ме види.

– Не, нищо подобно. Просто исках да ти кажа, защото заради самия теб би било по-добре да не раздухваш много темата. Знаеш, покажи на Теса, че си пораснал, и така нататък.

Освен това не бих искал апартаментът ми да бъде изгорен до основи във втората световна война на Теса. Макар че, ако изгори до основи, няма да го има този проблем между мен и Нора всеки път, когато сме заедно в кухнята...

– Да порасна? Аз съм достатъчно голям. Задник!

– Да, личи си по обширния ти речник, задник – гразня го аз.

– Слушай, брат, гордея се с мръсната ти уста и с това, че почти си изучава Наоми или Сара или на каквото и да се промени името следващата седмица, но очаквам обаждане след минута.

Не мога да не се разсмея на начина, по който говори.

– Благодаря ти за помощта.

Той притихва за секунда.

– Ако наистина ти се говори за това, мога да ти се обадя след разговора.

Гласът му е изпълнен с толкова неочаквана искреност, че се изправям в леглото.

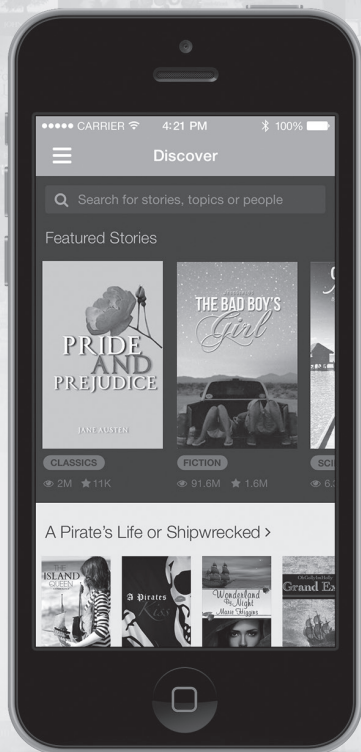
– Не, всичко е наред. Трябва да изляза и да се изправя срещу групата.

– Надявам се да е детметъл група.

– Млъквай.

Линията замлъква.

Свържете се с Анна Тог в Wattpad

Авторката на тази книга, Анна Тог, започва кариерата си като читател – точно като вас. Тя се присъединява към Wattpad, за да чете истории като тази и да се свързва с хората, които са ги написали.

Изгледете Wattpad днес и се свържете с Анна:

 IMAGINATOR 1D

wattpad

www.wattpad.com